

13. fejezet

Az út melynek célja van

Míg mentek Yusu csak egy dologra gondolt, végig csak azon elmélkedett miképpen vethet véget ennek az állapotnak. Tudta meglehetné azt is, hogy az éj leple alatt egyszerűen visszaindul szeretett hegyei közé. Eljátszott egy ideig a gondolattal. Elképzelte tanítványait amint évekig várják, legendákat szőnek eltűnéséről és visszatéréséről. Elképzelte és nem tetszett neki, amit látott. Az úton végig kell menni, bárhová vezessen is.

Két nap multán meglátták a város falait. Körben, mint patakok és folyók a tengerbe, emberek sora igyekezett a kapukon befelé. Közeledett az ünnep. Yusu és társai is belesodródtak egy, a város felé tartó ember-folyóba. A menetelők közül sokan már ismerték őket. Néhányan pálmaágakat lengetve leborultak elé. Egy idősebb ember kit már két fiának kellett tartani, hogy el ne essen így kiáltott:

„Áldott, aki jó az Úr nevében. Ő lesz a nép új királya.” A tömeg éljenezni kezdett, aztán valaki egy szamarat hozott, és invitálta Yusut, hogy üljön fel rá.

Yusu életében először felkapaszkodott egy idegen lény hátára közben arra gondolt vajon ez a békés teremtmény következő életében emlékszik-e majd rá legalább áttételesen, hogy minek lett akaratlanul a részese? Elég lesz-e rá a következő élete, hogy megértse mi történt vele?

A számár hátán ülve arra is rájött, hogy bizony nem volt oktalan ember, aki a közlekedésnek ezt a módját kitalálta. Agyon használt, inasra gyalogolt lábai végre megpihenhettek miközben rendületlenül haladt a beteljesülés felé. A tömeg már nem újongott körülötte csak elégedetten, és várakozón morajlott. Elmerült hát a jövőben, elmerült a szabadulásban. Elgondolta miként kell eltűnnie úgy, hogy többé senki ne keresse. Míg a számár mit se tudva lépdelt, felkészült egy véres, kegyetlen befejezésre. Még bizonytalan volt. Nem tudta biztosan képes lesz-e kiállni a fájdalmakat anélkül, hogy megtörne a hite és elmerülne a végtelen körforgásban. Azt azonban már tudta: úgy kell elmennie, hogy itt hagyja ezeknek a tudatlan embereknek a reményt. Tudta, mostantól minden szó, amit kimond, minden mozdulat, amit megtesz nem lehet más csak egy részlete az egy irányba ható erőknek. Hirtelen az idő is távolság lett, út mely egy történéstől egy másikig vezet. A számár lépteit hirtelen kettős értelmet nyertek kétféle dimenzióban mozogtak egyetlen cél felé. Erről gondolkodott, míg a tömeg körülötte szüntelen éljenzett, hullámozott, mozgott. Emberek sodródtak mellé, aztán tűntek el ebben az áradatban magukkal víve ruhájának érintését, a számáréval keveredő szagát, tűnődő pillantását. Soha ilyen bizonyos még nem volt eltelt életének értelmében, mint itt ennek az apró állatnak a hátán. A keresés véget ért, végre mindent értett. Már tudta nem tehet mást, mint megfelelni az elvárásnak, prófétává kell válnia néhány, napra, néhány percre. Prófétává válni, vagy csupán azt a látszatot kelteni. A kettő néha ugyanaz a látszat, szinte mindig győz a valóság felett, ha a szemlélő nem eléggé felkészült, ha kevés időt, energiát fordított a

megismerésre. Milyen a próféta látszata? - tette fel a kérdést magának és körbenézve a hullámozó embertömegben arra jutott, hogy közülük senki nem látott még prófétát csupán valami homályos elképzelése van arról, hogy milyen lehet. Tovább tűnődött és végül arra jutott, hogy az egyszerű lelkek a hatalommal azonosítják a prófétát, szemükben a próféta olyan ember, akinek hatalma van élet, halál, egészség, betegség, építés és rombolás felett. Hatalom, ez az, amire ő soha sem vágyott. Sokkal inkább vágyott a tudásra, a szüntelen megfogalmazódó kételyek legyőzésére, vágyott a bizonyosságra. Bizonyosság, vajon biztosabb e most ennyi vándorlás, tapasztalat, tudás birtokában, mint előtte, és a válasz nem volt. A mesterek tanításai, a meditációval töltött évek egyre messzebbre taszították a bizonyosságtól. „Boldogok a lélekben szegények, a tudatlanok, mert övék lehet a túlvilági ország, anélkül, hogy kérdéseikkel tönkretennék.” A tudás bármily korlátozott is tönkre tesz mindent. Elrabolja az illúziót, elveszi a feltétel nélküli hitet és nem ad helyette mást, mint újabb és újabb kérdéseket.

A tömeg körülötte szerencsére nem tudta mire gondol. Szinte bizonyos, hogy semmit nem értettek volna a kételyeiből. Egy pár pillanatig súlyos tehernek érezte az oly nehezen megszerzett tudást. Elválasztotta őt tőlük, idegenné tette mindenütt bár merre is járt. A tudás ellene volt a boldogságnak, biztos ellenszere volt minden komfort érzetnek. A tudás most inkább átoknak tűnt, kísértésnek mely szüntelen olyan tettekre sarkalja, melyeket a tudás nélkül biztosan nem tenne meg. Mióta idejött ebbe a különös, felfokozott érzelmekkel teli országba rengeteg embert meggyógyított, mert élvezte a hatalmat, mert

valahol a lelke mélyén gyarló módon jól esett neki a hála. Most itt az őt éltető tömeg közepén már tudta a gyógyítás nem lehet cél csak eszköz, de nagyon kicsinyes eszköz, az egyszerűbb út eszköze melynek a gyógyító és a gyógyított részéről is nagy ára van. Igen ára van mert, ha meggyógyít valakit, akkor tulajdonképpen kiküszöböl egy lépcsőt az illető önmegismeréséből, még tudatlanabbá teszi, mint amilyen előtte volt. A megszerzett előny csupán annyi, hogy utána jobban figyelnek rá, de ez a figyelem a gyógyítónak szól és a varázslatnak, de semmiképpen sem a tudásnak. Mert senkit nem lehet megváltani, mindenki csak önmagát válthatja meg. Ez azonban nem megy könnyedén, makacsul keresni kell a végsőt, és mindennél jobban vágyani rá.

Végig gondolta az életét, a szakadékok peremén meditációban töltött órákat, a vándorlást, a végtelennek tűnő utat. Most már tudta, hogy semmi nincs véletlenül, hogy minden történés egy-egy útkereszteződés, ahonnan tovább indulhat az ember. Az apjára gondolt az utolsó szavakra, arra, ahogyan elindította őt erre a végső útra. Vajon tudta? Vagy csak eszköz volt egy magasabb akarat kezében. Láthatta-e, hogy ezen az úton eljut a végsőkhöz? Hiába figyelt, most nem kapott válasz a végtelen úr hallgatott. Korai még gondolta és tovább fűzte az apjáról szóló emlékeit. Ő különös ember volt, legalább is ott a hegyek karéjában annak tűnt, most már tudta nem különös volt csak más. Magával hozta, bár nem szerette ennek az országnak a szokásait és bár igyekezett, de soha nem tudta őket végleg levetkezni. Úgy halt meg, hogy az maradt aki volt, hiába keresett új hazát.

Beértek a falak közé. Tanítványai lesegítették a számárról. Könnyedén megsimította a kis állatot. Aztán elindult a többiekkel szállást keresni, mert a nap már eltűnt a házak mögött.

Egy újabb nap egy újabb lépés a szabadulás felé.

Éjszaka ismét a hegyekről álmodott, az állatok, emberek kibogozhatatlanul összekeveredett szagában a tiszta víz illatú levegőre gondolt. A csúcsok mögött kéklő ég utolérhetetlen fenségéről álmodott. Lélekben már otthon volt, hiába várta lábait tízezer lépés, ő már hazaért.